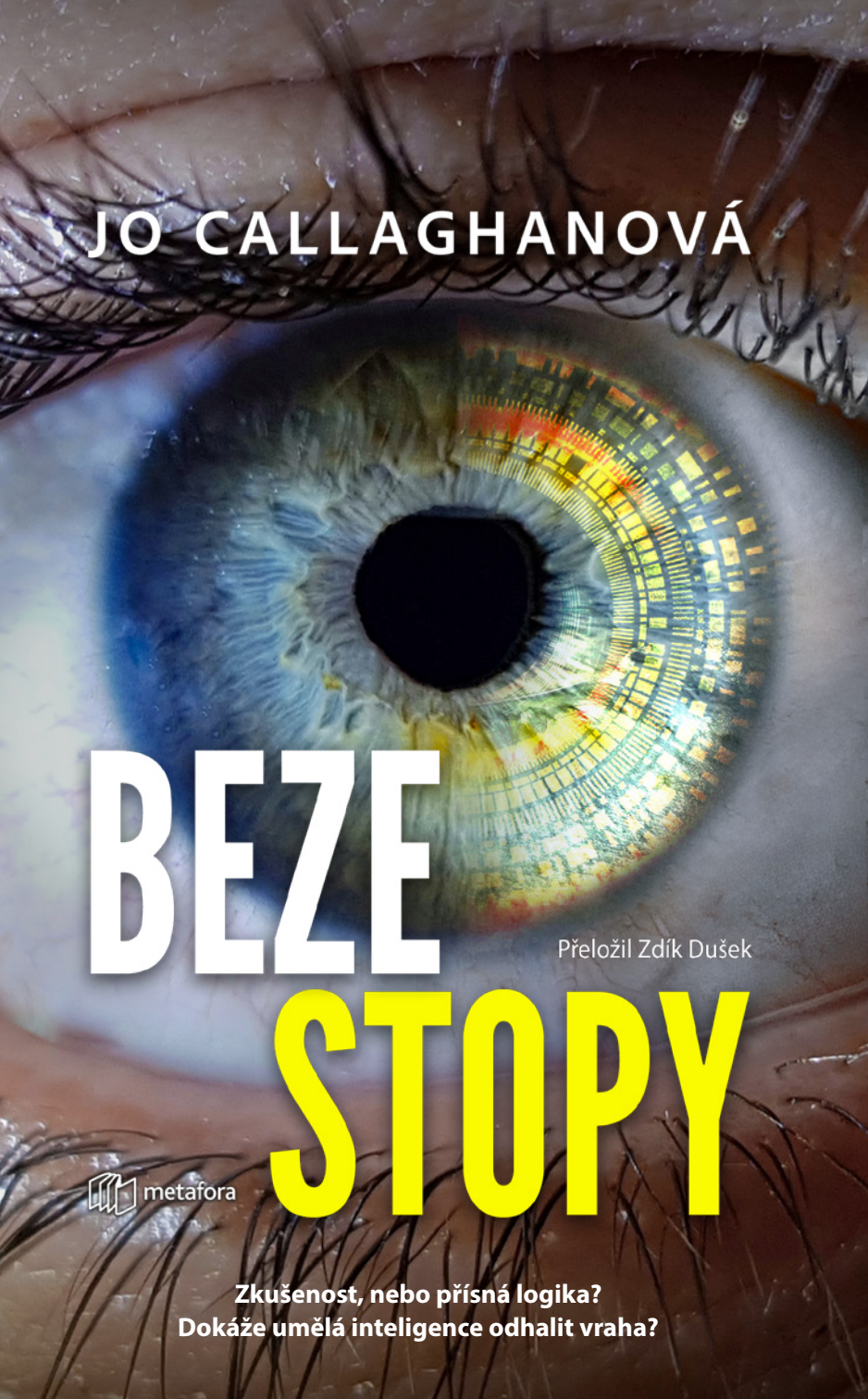

JO CALLAGHANOVÁ

BEZE STOPY

Přeložil Zdík Dušek

 metafora

**Zkušenost, nebo přísná logika?
Dokáže umělá inteligence odhalit vraha?**

BEZE
STOPY

JO CALLAGHANOVÁ

BEZE STOPY

Přeložil Zdík Dušek

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa i události jsou dílem autorčiny obrazotvornosti nebo jsou použity v rámci fiktivního vyprávění. Jakákoli případná podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, událostmi či místy děje je zcela náhodná.

Copyright © Jo Callaghan, 2024

First published by Simon & Schuster in Great Britain

Translation © Zdík Dušek, 2025

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-023-9 (ePub)

ISBN 978-80-7625-020-8 (pdf)

ISBN 978-80-7625-901-0 (print)

Conorovi a Auroře

*„Naše těla nic nezapomínají. Každá obava,
každá vzpomínka, každá radost, každé trauma,
jaké jste kdy zažili, zanechá ve vašem těle svůj
otisk. Tělo si pamatuje věci, na něž mozek už
zapomněl... Tělo sčítá rány.“*

DR. BESSEL VAN DER KOLK,
*Tělo sčítá rány: Jak trauma dopadá
na naši mysl i zdraví a jak se z něj léčit*

Atherstone, Warwickshire, 7. prosince, 17.55

Neotáčí se, aby zkontroloval, že je sám. Nepřejde ulici k dalším domům, ke světlům. Ani nepředstírá, že někomu volá, a nedrží deštník jako obušek. Jde prostě nocí, beze strachu.

Nevídí, že ho pozorují.

Zastaví se u vchodu do svého domu a začne lovit klíče, které nesvíral celou cestu. Vejde do chodby bez toho, že by se třeba jenom ohlédl přes rameno. Přibouchne za sebou dveře nohou.

Představte si, že byste se cítili v takovém bezpečí.

Představte si, že byste byli tak hloupí.

Z jeho arkýřového okna zazáří tlumené žluté světlo, které vrhá obdélník světla na příjezdovou cestu pokrytou jinovatkou. To je on, ve svém obývacím pokoji. Nenapadne ho zatáhnout žaluzie proti noční tmě nebo hrozbě sněhu. Stojí před světle šedivou pohovkou a namíří dálkové ovládání na velkou obrazovku nad krbem. Místností zablikají pohyblivé obrázky.

Zatnu promrzlé ruce v pěst a přes dřevěné okenice se dívám na elegantní, přepychový nábytek, vysoké georgiánské stropy a zarámované obrazy na stěnách. Jak může někdo jako on bydlet v tak krásném domě? Dlouze a prudce vydechnu a na okamžik si představím, že se rozplývám v ledově bílé páře.

Pára se během několika sekund rozptýlí, ale já jsem pořád tady: na liduprázdné, studené, tmavé ulici.

Přes sportovní boty do mě proniká noční chlad, který mi odsává tělesné teplo. Přenesu váhu z jedné mrznoucí nohy na druhou. Ještě není pozdě – ještě můžu odejít.

A skoro to udělám.

Pak se ale začnou snášet sněhové vločky, v temnu noci přízračně bílé.

Zaplaví mě vzpomínky: můj pokřivený obličej v třpytivé vánoční ozdobě, dusot vzdálené hudby, sních.

To, co mi zbývá ze srdce, se rozbuší rychleji a já zvednu obličej k nebi. Jedna vločka mi padne do oka, ale vítám její ledové štípnutí. Už se nenechám mučit duchy minulých Vánoc. Jsem tu, protože chci získat zpátky svoji budoucnost.

Otočím se zpátky k oknu, kde ten muž právě popíjí pivo z láhve a s roztaženýma nohama civí na televizi, aniž by se staral o temnotu venku.

Zastrčím palce pod ramenní popruhy. Cítím váhu batohu a všechno, co obsahuje.

Dnes večer se ten muž naučí bát.

1. KAPITOLA

**Domov vrchní superintendantky Kat Frankové, Coleshill,
Warwickshire, 8. prosince, 5.44**

„Napočítám do deseti,“ pronesla vrchní superintendantka Kat Franková varovně. „A pak půjdu nahoru.“ Namířila baterku na dřevěný poklop nad sebou. Kužel světla ozářil po-trhané pavučiny, které se pohupovaly v chladném ranním vzduchu.

Ticho.

Kat začala rázně počítat – doufala, že jí v hlase nezazní-vá strach, který cítila. Když dospěla k deseti, zhluboka se nadechla a položila ruku na studený kov schůdků. „Jdu nahoru,“ oznámila a začala stoupat, dokud neměla poklop k podkroví na dosah.

Přendala baterku do levé ruky, pravou zatlačila do dřevě-ného poklopu a odsunula ho z otvoru. Přikrčila se, připra-vená na cokoliv. Nepřivítalo ji však nic jiného než studený, zatuchlý pach opuštěných prostor a zapomenutých věcí. Po-svítla si do tmy a vystoupala po posledních dvou schůdcích, takže se hlavou a rameny ocitla v podkroví.

Rychle a ostražitě se rozhlédla po prostoru s nízkým stro-pem. Čekala, že každou sekundu může přijít útok. Zkont-rolovala podlahu, jestli se po ní neblíží pavouci, i stropní trámy, jestli se mezi nimi neskrývají netopýři. Zachvěla se

strachem z temných koutů plných stínů. „Takže to uděláme takhle: dáte mi sakra pokoj,“ zavolala. „Tohle je už tak dost těžké, nechci k tomu ještě řešit pavoučí svinárny.“ Rychle přejela světlem po stropu přímo nad sebou. Zalitovala, že si nevzala čepici. Jestli jí nějaký pavouk spadne na hlavu, vážně se přestane ovládat.

Ale podkroví zůstávalo tiché a nic se v něm nehýbalo.

Kat vydechla o něco klidněji a namířila kužel světla na hromady krabic a tašek na podlaze. Kristova noho, takový bi-nec. Když se sem nastěhovali, podávala sem nahoru Johnovi všechny krámy ze starého domu a kladla mu na srdce, ať je dá na místo, kde je pak budou schopní snadno najít. S tím, jak jim dorůstající syn a práce ukrajovali čím dál víc času, bylo ovšem pro Johna jednodušší naházet staré Camovo oblečení do pytle na odpadky, případně uložit nepoužívané hračky a dětské knihy do krabice a položit je hned vedle poklopu s příslibem, že to roztřídí později.

Jenže pro Johna žádné „později“ nebylo. A jestli snad zdejší chaos původně skrýval nějaký systém, Kat už dávno zapomněla jaký. Povzdychla si. Jak má tady sakra najít vánoční výzdobu? Posvítla si do vzdáleného kouta napravo od sebe, kde krabice vypadaly poměrně uspořádaně. Bylo tam něco žlutozeleného, pečlivě zabaleného do průhledného igelitu.

Panebože. Camův batolecí koš.

Instinktivně se ohlédla, ale samozřejmě tu nebyl nikdo, s kým by se o svůj objev podělila. Vlastně už nežila žádná jiná osoba, která by si pamatovala, jak si s Johnem lámali hlavu, který koš mají koupit. Nakonec za něj utratili mnohem víc, než si mohli dovolit, a Cam pak stejně odmítal spát kdekoli jinde než v jejich náručí.

Rychle zamrkala, aby potlačila vlnu sebelítosti, která se v ní zvedla, a rázně přesunula kužel světla od Camovy vaničky na koupání, jeho postýlky i pytle s jeho prvním oblečením. Teď na nic z toho neměla sílu. Přišla si jen pro vánoční

výzdobu. Logika jí napovídala, že by neměla být daleko od poklopu, ale logika nikdy nebyla Johnovou silnou stránkou. „Kam jsi ji jenom dal?“ zahučela Kat.

Vlevo od sebe uviděla velkou plastovou bednu, která jí připadala povědomá. Naklonila se, aby si ji přitáhla blíž. Bedna se pohnula a Kat se zničehonic rozletěla proti obličejí maličká černá křídla.

Kat zaječela a ucukla, div nešlápla do prázdna. Nakonec napůl sestoupila, napůl sjela ze schůdků a v panice upustila baterku, aby si mohla smést ty tvory ze šatů i z vlasů.

Udýchaně se podívala na zem, zasypanou černými smítky. Sklonila se k nim. Strčila do jednoho z nich prstem. Plast. Domnělá křídla byly ve skutečnosti jen kousky černého plastu. Kat se zamračila. Všechny ty pytle na odpadky, které během let naházeli nahoru, se zřejmě rozpadly. Klesla na zem a rozsypané útržky se kolem ní rozvířily jako konfety. Opřela se lokty o kolena a prohrábla si vlasy. Kristepane, co se s ní stalo? Troska na prahu menopauzy trpící nespavostí, která se za svítání rozhodla snést z podkroví vánoční výzdobu; člověk, který mluví s pavouky a vyděsí ho obyčejný pytel na odpadky.

V duchu Johna proklela. Proč neudělal v podkroví pořádek? A proč proboha cpal všechno do černých pytlů na odpadky? Proč se nikdy nedostal k tomu, aby pod střechu nainstaloval pořádné světlo?

Zabořila obličej do dlaní. Bylo jí do breku. Proč musel zemřít?

Trhla sebou, když se na jejím mobilu rozezněl budík: 6.15. Čas, aby se připravila do práce a předstírala, že je naprosto normální a fungující lidská bytost. Otevřela kalendář, aby si připomněla, v kolik hodin jí začíná služba. Kruci. Dnes ji čekalo čtvrtletní hodnocení se šéfem, policejním ředitelem McLeishem. Promnula si obličej. Věděla, že se potácí na okraji propasti. Cítila ji za zády, vnímala přitažlivou sílu

žalu. A když teď Cam studoval na univerzitě, zbývalo jí hodně málo věcí, které by ji držely nad vodou.

Zvedla se na nohy a smetla poslední kousky plastu, které se jí přilepily k pyžamu. S každou sekundou v ní rostlo odhodlání. Dnes musí McLeishe přesvědčit, aby jí svěřil nějaký aktivní případ.

Potřebovala něco pořádného, čeho by se mohla chytit, jinak se do té propasti zřítí a beze stopy v ní zmizí.

2. KAPITOLA

**Policejní ústředí Leek Wootton, Warwickshire,
8. prosince, 10.09**

Vrchní superintendantka Kat Franková věděla, že by jí neprošlo, kdyby na první čtvrtletní hodnocení činnosti Policejní jednotky budoucnosti (PJB), kterou vedla, připravila jen písemnou zprávu nebo – nedejbože – powerpointovou prezentaci. A tak se posadila ke stolu v kanceláři policejního ředitele McLeishe a ústně mu popsala vychladlé případy, které od spuštění pilotního projektu v létě vyřešili, přičemž jeho omezenou pozornost udržovala lidskými příběhy skrytými za statistickými daty: příběhem šestadvacetileté sekretářky, kterou našli pod dvorkem chaty jejího nadřízeného; dále pětatřicetiletého otce od rodiny, jehož vylovili ze dna průplavu; a nejznepokojivější případ ze všech, patnáctiletou dívku, kterou konečně objevili v sutinách opuštěného squatu.

McLeish jí položil několik otázek. Kat na ně odpovídala bez zaváhání a bez toho, že by musela nahlížet do poznámek. Každý skličující detail měla vrytý do paměti. Zejména u té dívky. Myslela na ni pokaždé, když se jí nedařilo usnout.

Nakonec se šéf zaklonil a založil si ruce na objemném břiše. „Tři ze tří. Uznávám, že to není špatná úspěšnost.“

„Zdá se, že jste se spletl,“ ozval se AIDE Lock, Katin AI kolega.

McLeish se zamračil na trojrozměrný holografický obraz mladého černocho usazeného mezi Kat a jeho tvůrkyní, profesorkou Okonedoovou. Lock vypadal až znepokojivě jako živý, ale Kat věděla, že hologram nevyvádí své okolí z míry ani tak realistickými záhyby šedého obleku, dokonale upraveným knírem, nakrátko zastřiženým plnovousem nebo hollywoodsky pohledným obličejem. Ačkoliv nešlo o víc než hru světla a hmoty, která představovala vizuální ztvárnění umělé inteligence s hlubokým učením, bylo těžké si zvyknout na Lockovy plynulé, ladné pohyby i na to, že se na vás jeho tmavé oči někdy upíraly s výrazem, který připomínal dětskou nevinnost.

A podobně jako dítě se ještě nenaučil, že když někdo jako McLeish někomu řekne „Prosím?“, není to výzva dotyčnému, aby problematický výrok zopakoval.

Navzdory Katině varovnému zakašlání Lock pokračoval: „Řekl jsem, že jste se spletl. Tři ze tří jsou sto procent a to znamená, že úspěšnost vrchní superintendantky Frankové je ve skutečnosti vynikající, když uvážíme, že průměrný podíl vyřešených vychladlých případů v Anglii momentálně činí méně než padesát procent.“

Kat potlačila zaúpění. Čemu na větě „Mluvení nech na mně“ Lock nerozuměl? McLeish sice souhlasil se zřízením PJB a jmenoval Kat do jejího čela, ale pořád byl vůči AI dektivním entitám, zkráceně aidům, nepřátelsky naladěný. Obával se, že se z nich stanou trojské koně pro další snižování počtu policistů. Kat jeho skepsi nejprve sdílela – umělá inteligence špatně diagnostikovala rakovinu jejího manžela, takže Kat znala nebezpečí počítačového rozhodování líp než většina jiných. Když se ale obávala, že se její vlastní syn stal obětí únosu v případě, který vyšetřovali během léta, nikdo jí nevěřil – všichni předpokládali, že jí úsudek zatemňují emoce. Lock byl jediný, kdo souhlasil, že fakta podporují její hypotézu, a upravil vlastní stanovené postupy, aby jí pomohl zachrá-

nit syna. Kat pořád měla k roli AI v policejní práci výhrady, ale přestože přístup založený ryze na algoritmech dokázal být často úmorný, nikdy Lockovi nezapomene, že se za ni postavil ve chvíli, kdy potřebovala pomoc víc než kdykoliv jindy.

„Každopádně,“ řekla a McLeish se obrátil zpátky k ní. „Faktem je, že úspěchy při řešení vychladlých případů vedou jenom k tomu, že můžeme uzavřít složky, vylepšit si statistiky a poskytnout rodinám odpovědi. Nemůžeme ale změnit výsledek.“

„Takže?“

„Takže je podle mě načase, abychom se pustili do nějakého aktuálního případu.“

„Ale. Opravdu?“ McLeish nezvýšil hlas, v jeho očích však svítilo varování.

„Ano. Myslím, že ano.“ Před dvaceti lety by možná pod jeho upřeným pohledem zakolísala, ale od chvíle, kdy jí vloni zemřel manžel, vycházela z toho, že to nejhorší, co si dokázala představit, už se jí stalo. Vždycky byla kurážná (nebo lehkomyšlná, podle úhlu pohledu), ale teď se nebála ničeho a nikoho. „Detektiv inspektor Hassan a detektiv seržantka Browneová načerpali opravdu hodně zkušeností s policejní prací, a přes veškeré Lockovy mouchy,“ Kat zvedla ruku, aby naznačila, že si je mnoha nedostatků a omezení AI vědoma, „rychlost a hloubka, s jakou Lock dokáže analyzovat záběry z bezpečnostních kamer, příspěvky na sociálních sítích a další data, z nás dělá jeden z nejrychlejších a nejefektivnějších týmů, s jakým jsem kdy pracovala. Připadá mi jako mrhání zdroji nenasadit skupinu našich kvalit na čerstvé případy, kde pořád existuje naděje, že někoho zachráníme.“

„Ale taky riziko, že někoho kvůli tady tomu robocopovi ztratíme.“

Lock zvedl sepnuté konečky prstů k bradě a vzdychl způsobem, který naznačoval zklamání. „Tato poznámka je založena

spíše na vašich iracionálních obavách a neporozumění umělé inteligenci než na zhodnocení faktů.“

„Prosím?!“

„Řekl jsem...“

„Já jsem slyšel, cos řekl.“

„Lock nemá zábrany, pane,“ připomněla Kat, když viděla, jak její šéf brunátní v obličeji. Ve skutečnosti by ale sama Locka pod stolem koplá, nebýt toho, že by jím její noha bez odporu prošla. Podívala se na Lockovu tvůrkyni, profesorku Okonedoovou, jako by ji žádala o podporu. Profesorka Okonedoová pracovala v Národním institutu pro výzkum umělé inteligence – NiAIR – a navzdory nedůvěře vůči tradičním policejním metodám (nebo spíš naopak kvůli ní) souhlasila, že se stane členkou Katiny skupiny.

„Ano,“ potvrdila mladá profesorka. „Lock se nesnaží chovat hrubě. Byl naprogramovaný, aby se neskláněl před nadřízenými. Říká prostě pravdu, jak ji vidí.“

„Nové štěně mojí manželky si zase myslí, že náš obývací je skvělý záchod. To neznámá, že budu tolerovat hovna na koberci.“ McLeish trhl hlavou ke dveřím. „Ten váš zázrak je údajně schopný hlubokého učení, tak se s ním vraťte, až se naučí chovat.“

Profesorka Okonedoová tiše zaklapla laptop a vstala, ale Kat zůstala sedět. Nepřidělit týmu, který byl tak efektivní jako ten její, aktuální případ, nebylo jen iracionální – bylo to přímo nemorální. Pomyšlení, jak bude muset dalším rodičům sdělit, že se jejich nejhorší obavy potvrdily, v ní vyvolávalo pocit, že uvázla pod jednou z těch zátěžových přikrývek, o kterých lidi pořád básní. Jenže ti neviděli to, co ona. Ona by potřebovala mnohem víc než zatracenou přikrývku, aby v noci dobře spala.

Rozhodla se, že to zkusí ještě jednou. „Smyslem PJB je vyvinout model policejní práce pro budoucnost. A to nelze, pokud nebudeme pracovat na aktuálních případech, pane.“

McLeish přenesl pohled z Kat na Lockův hologram a zase zpátky. „Je to příliš riskantní.“

„Věda s sebou vždycky nese riziko,“ řekla profesorka Okonedoová. Zamračila se a na jinak hladkém čele se jí vyrýsovaly vrásky. „Tak dosahujeme pokroků.“

„Tohle není nějaký zatracený vědecký pokus. A v sázce je víc než pár Bunsenových kahanů. Kromě samotných případů je tu otázka důvěry veřejnosti v policejní sbor.“

Profesorka povytáhla obočí. „Která se v současné době pohybuje na historickém minimu. Účelem AI detektivů je právě obnovit důvěru v policejní práci, která, jak víte, je podle mě příliš důležitá, než abychom ji nechali v rukou lidí. Lock má zabudovaný protikorupční software, nedokáže lhát a vnese do policejních postupů větší průhlednost a rozhodování založené na důkazech. Lock je řešení, pane policejní řediteli, ne problém.“

Kat s obavami sledovala, jak McLeishův obličej získává nebezpečně fialový odstín. Mladá vědkyně mohla rovnou obvinít z korupce jeho rodinu.

„Pane,“ řekla Kat tím nejkonejšivějším tónem, jakého byla schopná – což u šestačtyřicetileté ženy mnoho neznamenalo. „Jsem skeptik jako vy, to přece víte. Ale možná je načasе zjistit, jestli Lock zvládne udržet krok se skutečným případem v reálném čase, kdy je faktů poskrovnu a musíme se spoléhat na instinkt, úsudek a zkušenost.“

McLeish přimhouřil oči a zadíval se na vrchní superintendantku, o které před časem pochvalně prohlásil, že je „v podstatě podělaná vědma“. Než ale stačil promluvit, zazvonil mu telefon. Přijal hovor, chvíli poslouchal a potom poslal Kat i profesorku Okonedoovou gestem pryč.

„Dobrá práce, Locku,“ vzdychla Kat, jakmile se ocitli před McLeishovými dveřmi. „Že ty jsi zase četl *Jak si získávat přátele a působit na lidi*?“

„Ne. Měl bych?“ Lock se jí podíval do obličeje a střelil pohledem po profesorce Okonedoové. „Hm. To měl být nějaký vtip?“

Kat zavrtěla hlavou. „Cílem schůzky bylo přesvědčit McLeishe, aby nám svěřil nějaký aktuální případ. A ty jsi to právě desetkrát ztížil.“

„Řekl jsem jenom objektivní pravdu.“

„Já vím, ale někdy prostě musíš...“

„Lhát?“ zeptal se Lock.

„Ne, ne lhát, jenom...“

„Neříkat pravdu?“

„No, aspoň ne celou.“

Lock rozpráhl ruce s ladností, která Kat vždycky připadala mírně znepokojivá. „Já myslel, že policie musí říkat celou pravdu a nic než pravdu?“

„U soudu ano.“

Profesorka Okonedoová si odfrkla.

„Jde o to...“, Kat opatrně volila slova, „že sis ještě neosvojil jemnosti lidského vyjadřování a chování, a než se je naučíš rozeznávat, bude nejlepší, když budeš mlčet, pokud ti někdo nepoloží přímou otázku.“

Lock na ni hleděl.

„Tak co? Je to jasné?“

„Když jste mi teď položila přímou otázku, ano.“

Dělá si z ní srandu? Lock jí občas připomínal ty stařeny, které při výslechu dělají, jako by netušily, která bije, ale jakmile je po výslechu, vytáhnou iPhony a začnou nakupovat online a s kamarádkami na Zoomu si vyměňují vtipy o chlu-patých. Stroj si ale přece nemůže dělat srandu, nebo ano? Několik sekund se na něj dívala, než usoudila, že na tohle nemá čas. „Jdu pracovat,“ řekla a otočila se k odchodu do vlastní kanceláře.

„Nemáte na dnešek termín u obvodního lékaře, vrchní superintendantko?“ zeptal se Lock.

Sakra. Úplně zapomněla, že má být v jedenáct hodin u doktora. Podívala se na mobil. Schůzka s McLeishem se protáhla a už bylo půl jedenácté. „Budu ji muset zrušit,“ zahučela.

„Opět? To už bude potřetí.“

„No a?“

Lock zavrtěl hlavou, jako kdyby Kat byla neposlušné dítě, a ne jeho nadřízená. „Uvážíme-li, nakolik může bolest v kolenní omezit fungování a činnost lidí, a připočteme-li k tomu vysokou četnost výskytu osteoartritidy u žen vašeho věku, je zcela iracionální opakovaně se vyhýbat lékařským vyšetřením.“

U žen jejího věku? Ten drzoun. „Pokud sis nevšiml, Locku, mám práci.“ Kromě zřizování a vedení PJB musela absolvovat nekonečné nákupy s Camem, než se odstěhoval do nového ubytování u univerzity, a to se nezmiňovala o nepravdivých hodinových hovorech přes Zoom (*našel sis kamarády / uvařil sis lasagne / ustlal sis postel?*). Ani o znepokojivě dlouhých odmlkách (*promiň, měl jsem kocovinu / vybitý mobil*) a hořečných, pozdně večerních e-mailech (ZÍTRA ODEVZDÁVÁM ESEJ, ZKONTROLUJ MI PRAVOPIS, PROSÍM!!!). Kat zvedla ruce a neúspěšně se pokusila naznačit rozsah všech náročných, ale nezbytných úkolů, které musí v životě plnit. „Nemám čas na návštěvy u doktora.“

„Lidské bytosti mají mnoho nedostatků, vrchní superintendantko, ale patrně ten největší ze všech spočívá v tom, že disponujete pouze jedním tělem. Pokud se porouchá můj hardware, můžu dostat upgradovanou verzi nebo se nahrát na cloud.“ Přezíravě mávl rukou směrem k ní. „Vy bohužel tuto možnost nemáte.“

Kat sjela hologram pohledem od hlavy k patě. Jeho obraz vypadal jako zdravý, otravně pohledný muž kolem pětatřiceti. Ale to bylo právě ono – jen tak vypadal. Kdyby chtěla, mohla natáhnout ruku skrz něj a dotknout se stěny. Vypadal jako muž, ale byl ještě míň než duch. Vzdychla.

„Lidská těla nejsou dokonalá,“ řekla tiše. „Ale nikdy bez něj neucítíš teplo slunce na obličeji ani se nedotkneš ruky milovaného člověka.“

Zdálo se, že se Lockovi zablýsklo v očích. Přiblížil se k ní, takže se obraz jeho obličeje vznášel jen několik centimetrů před jejím. „Můžete sice vnímat tyto pomíjivé vjemy, ale nakonec slunce zapadne. A všichni lidé zemřou, vrchní superintendantko. I vy.“

Kat sebou trhla. Jako kdyby zrovna ona potřebovala připomínat, že všichni nakonec zemřou. „To je pravda,“ připustila. „Ale mezitím si můžu užívat výhody v podobě smrtelnických prstů, díky kterým jsem schopná udělat tohle.“ Rázně stiskla tlačítko na ocelovém náramku s AI a Lock zmizel.

Profesorka Okonedoová se na ni zamračila.

„Co je?“ zeptala se Kat poněkud dotčeně. „Nebyl to snad důvod, proč jste mu přidělala vypínač?“

„Abyste se vyhýbala oprávněné kritice a výzám? To opravdu nebyl.“

Než Kat mohla odpovědět, otevřely se dveře McLeishovy kanceláře. „Vrchní superintendantko,“ oslovil ji. „Na Mount Judd právě objevili tělo ukřižovaného muže, nahé a s uříznutýma ušima. Ještě pořád máte zájem o čerstvý případ?“

3. KAPITOLA

Dvůr pro zpracování a recyklaci odpadu, Nuneaton, 11.10

Mount Judd, jak ji Lock neodbytně informoval cestou, je význačný krajinný prvek poblíž Nuneatonu vzniklý z výsypky poblíž dřívějšího kamenolomu. Kdysi se tu odehrával přechodový rituál místní mládeže spočívající ve výstupu na vrchol ve výšce 158 metrů, ale z opuštěného lomu se stalo středisko pro zpracování a recyklaci odpadu. „Ačkoliv ve Spojeném království je obecně považován za horu vrchol převyšující 610 metrů, takže možná není přesné používat zde termín *mount*,“ podotkl Lock.

„Všichni jí ve skutečnosti říkají Nuneatonská bradavka,“ řekla Kat. Vybavila si pobavenou hrdost zdejších obyvatel, když byla tato bývalá výsypka v anketě *Daily Mirror* zvolena za nejlepší krajinný prvek ve Spojeném království. Navzdory její proslulosti ji Kat ještě nikdy nenavštívila, takže na parkoviště sběrného dvora zatáčela s upřímnou zvědavostí.

Vystoupila z vozu a zaklela, když se do ní opřel nečekaný poryv větru s ledovou plískanicí. Rychle si oblékla bundu a otočila se kolem své osy, aby se rozhlédla po okolí. Vypadalo jako stovka jiných lomů nebo zavážek, které kdy mýjela na dálnici: rozeklaná skupina rezavých pahorků obklíčených dehtovým makadamem a drátěným plotem, s cedulemi upozorňujícími na ohrožení osobní bezpečnosti nebo odnětí

svobody, případně obojí. Dalo se těžko uvěřit, že tato ošklivá krajina kdysi tvořila idylické kulisy venkovských románů George Eliot.

Kat zvedla hlavu – nad opuštěným lomem se tyčila Mount Judd. Byla překvapivě pravidelná – vysoká a kuželovitá; vypadala skoro jako pyramida. Vlastně Kat trochu připomínala vrch Glastonbury Tor. Přestože obloha byla zatažená šedivými mraky, Kat předpokládala, že za jasného dne nebo při západu slunce musí být na Mount Judd velice pěkný pohled. Přejela očima po strmém, zasněženém svahu a zakotvila jimi na uměle zploštělém vrcholu. Když je přimhouřila, rozeznala úzký, tmavý obrys. McLeish říkal, že toho muže ukřižovali – přece nemyslel na opravdovém kříži? Jak by pro všechno na světě někdo dostal nahoru kříž? A hlavně proč?

Lock sledoval směr jejího pohledu – nebo to tak aspoň vypadalo. Lidarová čidla po obvodu ocelového náramku na Katině zápěstí poskytovala Lockovi neustálý přísun geoprostorových dat, takže dokázal správně umístit svůj hologram. Ačkoliv viděl prostřednictvím čidel v náramku, byl naprogramován tak, aby při interakci s lidmi napodoboval, že se dívá na konkrétní předměty nebo osoby, a tím si přidával na přirozenosti.

„Nechápu, čím se Mount Judd podobá bradavce,“ řekl Lock a naklonil hlavu ke straně. „Když už by ji někdo musel přirovnat k nějaké části těla, přesnější by bylo ňadro.“

„Bradavka zní líp.“ Zdalo se, že se Lock chystá odpovědět, ale Kat ho nenechala promluvit. „Je jedno, jak tomu říkají. Podstatné je, že se jedná o místo činu, takže musíme celou tuhle oblast uzavřít. Vrah – nebo vrazi – mohli přijet tudy. Kde jsou strážníci? Technici?“ Kdyby vystupovali v televizním seriálu, byla by v neposkvrněném čistém, bílém ochranném obleku a nemusela by udělat nic jiného než se ladně sklonit pod policejní páskou a začít pokládat otázky dokonale sehranému týmu vyšetřovatelů. Toto však byl Nuneaton, ne

Netflix, a jelikož Warwickshire disponoval poměrně malým policejním sborem, musel se „dělit“ o některé klíčové oblasti, jako například forenzní techniky, s podstatně větším sborem ve West Midlands – což ve skutečnosti znamenalo, že hráli druhé housle „velkým klukům“ (a byli to opravdu skoro samí kluci). McLeish se nejspíš ještě teď dohaduje po telefonu se svým protějškem, aby zajistil, že je neodbudou nějakým vysloužilým patologem, který si chce přilepšit k penzi. Kat se otočila a uviděla, jak k nim pospíchá vysoký statný muž s brunátným obličejem. Vzhledem k tomu, že na sobě měl montérky, nešlo patrně o policistu.

„Můžu se...“ oslovila ho Kat.

Muž si jí nevšímal a oči přimhouřené proti plískanici upřel na Locka. „Tohle je soukromej a uzavřenej pozemek. Tady nemáte co parkovat.“

Lock vyklenul obočí. „Jak může být dvůr pro zpracování a recyklaci odpadu uzavřený? Neměl by být přístupný všem?“

„Je určenej jenom pro obyvatele Nuneatonu,“ nedal se plešatící muž.

„A jak víte, že nejsem obyvatel Nuneatonu?“

„Protože jste...“ Muž na něj mávl rukou, pak přimhouřil oči ještě víc a předklonil se, jako by si poprvé všiml zvláštního světla, které z Locka vyzařuje, i jemného mihotání po obvodu vysoké, tmavé postavy. „Momentík. Co jste sakra zač?“

Kruci. Náramek, který obsahoval Lockův rozsáhlý hardware i software nabízel řadu audio i vizuálních funkcí, ale Kat tolik pospíchala na místo činu, že zapomněla vypnout hologram. Za normálních okolností vždycky osobám z řad veřejnosti napřed vysvětlila, co to je (a co není), ale na to teď už bylo pozdě. Naježila se, když viděla v bělochově obličeji nepokryté nepřátelství. „Tohle je AI detektivní entita Lock,“ řekla tím nejkomisnější tónem. „Já jsem jeho nadřízená, vrchní superintendantka Kat Franková. A vy jste?“

„Pardon, bez urážky, madam...“

„Vrchní superintendantka Franková.“

„Vrchní superintendantko. Já to tady vedu. Phil Brine.“
Podal jí ruku.

Kat si jeho ruky nevšímala a místo toho pokynula Lockovi, ať s pomocí lidarových čidel a dat stažených z internetu oskenuje a zmapuje okolí a taky lokalizuje všechny bezpečnostní a dopravní kamery. „A zjistí odhadovaný příjezd seržantky Browneové a inspektora Hassana. Potřebovala bych je tady už před hodinou, s plnou výbavou.“

„Před hodinou? Zatím není možné manipulovat s hmotou a geometrií časoprostoru takovým způsobem, aby lidé mohli cestovat zpátky v čase.“

Kat si povzdychla. „Jenom jim řekni, ať dorazí co nejdřív, Locku.“ Otočila se zpátky k Philu Brineovi. „Tušíte, kde je policista, který sem dorazil jako první?“

„Právě se vrací dolů. Říkal, že musel hlídat tělo nebo tak něco, než se objevíte vy ostatní.“ Kývl na mobilní buňku za sebou. „Slíbil jsem mu hrnek čaje. Dáte si taky?“

Strážník Nicholls, sotva starší než Katin syn, svíral hrnek čaje oběma rukama a nechával si horkou páru stoupat přímo do obličeje, jako by mohla vymazat to, co viděl.

„Tohle je vaše první mrtvola?“

Přikývl a napil se.

„Vedete si skvěle,“ ujistila ho Kat. „Než se vydám nahoru, potřebuju jenom, abyste mi stručně vylíčil, jak jste tělo objevil, a především jestli s vámi byl ještě někdo další. Myslíte, že to zvládnete?“

„Ano, jistě,“ odpověděl. Do hubených, bledých tváří se mu pomalu vracela barva. „Byl jsem na hlídce a tohle patří k mému rajonu. Občas sem z hecu vlezou děti a šplhají na ten kopec, takže to tu vždycky pro všechny případy obejdu – jsou tam ošklivý sedmdesátimetrový srázy. Ačkoliv v zimě to nebejvá velkej problém. Jenom šílenec by se tam pokoušel

šplhat v tomhle počasí. Zvlášť s tím sněžením v noci. Každopádně mi zavolali z dispečinku – někdo oznámil, že na Mount Judd je mrtvola a...“

„Někdo to oznámil?“ přerušila ho Kat. „Takže tělo objevil někdo jiný?“

„Jo, to jsem byl já,“ ozval se Phil Brine, který s nimi postával v buňce.

„A co jste dělal tam nahoře, pane Brine?“

„No, je tady jeden chlápek, co rád trénuje běh do kopce, a jelikož je to kámoš jednoho mýho kámoše, dělám, že nic nevidím, když je tak praštěnej, aby se honil nahoru. A dneska ráno sem příběh, právě když jsem odemykal kancelář, a povídá, že tam nahoře je mrtvola, tak jsem...“

„Takže to tělo jste neobjevil ani vy?“

„No, ne, neobjevil, ale šel jsem se tam podívat.“

„Cože jste udělal?!“

Pod Katiným přísným pohledem se zarděl. „No, nebudu přece burcovat policajty jenom kvůli tomu, co blábolí nějaký pošuk v běžeckým úboru.“

„Je docela pravděpodobné, že tady vyšetřujeme vraždu, pane Brine. Čas je důležitý faktor.“

„A já tady zase pracuju. Nechtěl jsem tím strávit celej den bez toho, že si budu jistej, že na tom fakticky něco je.“

Kat si přejela dlaní po obličejí. „Takže místo činu narušily přinejmenším tři osoby.“

„É... nejspíš víc, abych byl upřímněj,“ ozval se strážník Nicholls. „Jakmile záchranáři potvrdili, že ten člověk je mrtvej, požádal jsem o posily a zabezpečil jsem místo činu, dokud tam nahoru nedorazili můj nadřízenej seržant a kolegové z oddělení pro vyšetřování zločinů.“

„Cože?“

„Říkal jsem...“

„Já vás slyšela. Ale hned teď se s nimi spojte vysílačkou a řekněte jim, ať okamžitě sestoupí. Je to místo činu, sakra,

ne turistická atrakce, a kromě techniků tam nemá nikdo co dělat.“

„Pardon, myslel jsem, že jelikož to vypadá na vraždu, potřebuju pomoc a posily a...“

„Hned!“

Dveře se otevřely a dovnitř v poryvu čerstvého, studeného vzduchu vešli inspektor Rayan Hassan a seržantka Debbie Browneová.

„V pohodě, šéfe?“ zeptal se Rayan. Jeho štíhlá postava a tmavé oči překypovaly energií natěšeného teenagera.

„Je to lepší, když jste tady,“ odpověděla Kat a využila příležitosti, aby vyšla z buňky. Venku mrzlo, ale nebyla si jistá, jestli se dokáže ovládnout a nezačne na ty pitomce uvnitř ječet. „Místo činu je těžce narušené, takže potřebuju, abyste se postarali o zabezpečení oblasti,“ řekla. „A to na třech místech: zaprvé parkoviště, abychom měli přehled o tom, kdo sem přijíždí a kdo zase odjíždí. Potom zajistěte úpatí toho kopce, abychom měli pod dohledem cestu k vrcholu, a do třetice samotný vrchol, ať máme pod kontrolou vlastní místo činu.“ Zvedla hlavu k obloze a přimhouřila oči před jehličkami plískanice. „A potřebujeme nepromokavou plachtu, abychom s ní co nejdřív ochránili tělo.“

„Zmapoval jsem okolí a označil jsem, kam bude vzhledem k přístupovým cestám nejefektivnější postavit hlídky. Taký jsem zvýraznil nejpravděpodobnější trasy na vrchol Mount Judd,“ řekl Lock a promítl na zem trojrozměrnou mapu okolí. „Kromě toho jsem lokalizoval všechny bezpečnostní a dopravní kamery v okruhu osmi kilometrů a poslal jsem vám e-mailem mapu, kde jsou vyznačené.“

„Dobře. Debbie, zařídte se podle Lockova plánu. Jakmile bude oblast zabezpečena, zjistěte podrobnosti od těch třech, co už byli nahoře, a zařídte, ať od nich technici získají veškeré relevantní údaje: číslo bot, vzorek na podrážkách, oblečení, vlasy, DNA a tak dále. Všechno, čím mohli

kontaminovat místo činu, abychom je mohli vyloučit z vyšetřování.“

Kat sledovala, jak seržantka pečlivě zapisuje každé slovo. Lidí jako Debbie si jen vzácně všimnou nadřizení a jen vzácně je povyšují, ale s dobrým hodnocením (které jí Kat byla odhodlaná napsat) může mít před sebou zářnou budoucnost. Byla nejmenší o hlavu menší než Rayan a vzhledem k téměř osmému měsíci těhotenství byla taky skoro dvakrát tak široká. S krátkými hnědými vlasy a tmavomodrou péřovou bundou zapnutou až k bradě se mohla – pokud odhlédneme od těhotenského břicha – vydávat za školačku. Nedostatek sebedůvěry bohatě vynahrazovala pilností, a zatímco na sebevědomí se dá zapracovat, je těžké – ne-li nemožné – naučit člověka, který to nemá vrozené, aby věnoval pozornost detailům, jež jsou, jak Kat podřízeným často připomínala, základním pilířem policejní práce.

Oslovila Hassana. „Přivezl jste ochranné obleky?“

„Mám je v autě.“

„Dobře. Začněte se převlékat.“ Otočila se zpátky k Debbie. „Jakmile budou technici na cestě, zůstaňte tady dole a shromážděte výpovědi od každého, kdo podupal místo činu. A potřebujeme taky jméno a kontaktní údaje toho běžce, který objevil tělo. Chci ho vyslechnout, jak nejdřív to půjde.“

Debbie si položila drobnou ruku na čím dál kulatější břicho a začervenala se. „Pořád můžu chodit do kopců, šéfe.“

Kat vzdychla. Asi tak před sto lety, když byla těhotná a čekala Cama, se taky zoufale snažila dokázat, že je stejně dobrá jako kdokoli jiný – ne-li lepší. Na mateřskou odešla příliš pozdě (*Jsem v pořádku*), vrátila se z ní příliš brzy (*Vážně, jsem v pohodě*) a chodila na pivo s kolegy, když měla radši být doma se svou čerstvou rodinou. Tehdy šlo o jediný způsob, jak zařídit, aby ji přijímali, neřkuli povýšili. Teď ale byla šéf ona a hodlala podporovat ostatní ženy, místo aby ještě zvyšovala tlak, pod kterým už tak jsou. Debbie zbývaly

jen týdny, než se stane svobodnou matkou, a ačkoliv Kat nemohla říct ani udělat nic, čím by ji připravila na zásadní změnu, k níž se v jejím životě schyluje, mohla aspoň dohlédnout na to, aby se Debbie nevyčerpávala, ještě než se dítě vůbec narodí.

„Nemusíte nic dokazovat, Debbie – a už vůbec ne mně,“ řekla jí Kat a krátce jí položila ruku na rameno. „Vyšetřování momentálně nejvíc ohrožuje skutečnost, že se nám nepodařilo včas zajistit místo činu. Potřebuju někoho důvěryhodného, aby omezil počet lidí, kteří se poženou nahoru, než uzavřeme přístupové trasy. Vzpomeňte si na Locardův princip výměny – každý, kdo vstoupí na místo činu, si z něj něco odnese a naopak tam po sobě něco nechá. Kromě mě s Rayanem můžete nahoru pustit techniky. Možná patologa a fotografa, až přijedou, ale to je všechno. A dohlédněte na to, ať tam vystoupají stejnou cestou jako my. Omlouvám se, vím, že to není zrovna vzrušující úkol, ale tohle je první čerstvý případ pro PJB, takže je důležité, abychom to brali jako příležitost k nazkoušení správných postupů.“

„Na mě se Locardův princip výměny nevztahuje,“ poznamenal Lock. „Nejsem zatížený tělem, takže po sobě nemůžu nechat žádnou stopu ani si s sebou nic odnést.“

„To je pravda. Vlastně, pokud dokážeš pořídit fotky a další záznamy, ubude jeden člověk, kterého tam nahoře potřebujeme.“ Mimoděk sebou trhla, když si uvědomila, co právě řekla. Takhle to začne? Praktické ulehčení tady, úspora támhle, a AI bude zastávat čím dál víc úkolů, až najednou zjistíte, že je zbytečné, aby nějakou konkrétní pracovní pozici zastával člověk...

Rayan jí podal vak s ochranným oděvem a Kat ho rozezpнула. Nasoukala se do tenkého plastu – vzhledem k poryvům větru, v němž umělohmotné cípy zběsile pleskaly, nešlo o jednoduchý úkol. Cinkl jí mobil a Kat si několik sekund nedokázala vzpomenout, v které kapse ho pod vrstvou umě-

lé hmoty má. Vytáhla ho a zamračila se, když zjistila, že jde o zprávu od Cama. Od léta, kdy se stal obětí únosu, nedokázala potlačit záchvěv paniky, kdykoliv jí od něj přišla esemeska nebo zavolal.

Můžeš vyplnit tenhle formulář, že budeš můj ručitel? Díky!

Později, odepsala.

Fakt to potřebuju dneska, abysme si pronajali byt na příští rok. Domácí nám ho jinak nenechá.

Ted' nemůžu. Jsem v terénu a vyšetřuju. Našla se mrtvola, natukala a jen tak tak se jí podařilo nedodat DPČ.

Tak s tím holt soupeřit nemůžu.

Kat zaúpěla. Věděla, že Cam a jeho spolubydlící jsou pod tlakem ze strany bristolských pronajímatelů, aby pro příští rok získali smlouvu na byt, a Camovi dělá starosti, aby o něj nepřišli, ale bude to muset počkat na později.

Udělám to večer, až se dostanu domů, napsala. Slibuju. Neboj. Mám tě moc ráda a posílám pusu.

Vrátila mobil do kapsy a začala stoupat do kopce. Ted' se musí soustředit na práci.

Má čerstvý případ, mrtvolu a vraha, kterého musí dopadnout.

4. KAPITOLA

Kat nevěděla, co ji bolí nejvíc: jestli plíce od výstupu na kopec o výšce 158 metrů, kolena od zdolávání zledovatělé štěrkové cesty, nebo obličej od šlehajícího větru a deště se sněhem. Už dole na parkovišti si musela svléknout bundu, aby se vešla do ochranného obleku, a i když ji plast chránil před vlhkem, proti zimě ani kvílejícímu větru nepomáhal ani trochu.

„Jste v pořádku, šéfe?“ zeptal se Hassan a ohlédl se na ni. Jeho tmavá štíhlá postava se jasně rýsovala na pozadí bílé oblohy.

Kat přikývla a mávla rukou na znamení, že je v pohodě, ačkoliv ve skutečnosti měla pocit, že jí snad srdce vyskočí z hrudi. Aspoň že měl Rayan dost slušnosti, aby mluvil trochu zadýchaně. Na rozdíl od Locka, který kráčel vepředu, dokonale nedotčený živly, a nevšímal si jejich potíží.

Kat si opřela ruce v bok a pomalu se otočila kolem své osy – předstírala, že obhlíží terén, ačkoliv ve skutečnosti se jenom potřebovala vydýchat. Pod nimi se mezi zasněženými kopci a zbytky opuštěného lomu klikatila síť prашných cest a asfaltových silnic. Krajina kombinovala přírodní a industriální prvky, takže byla svým způsobem ošklivá i krásná zároveň. Kat ze svého místa viděla zpražené místní policisty,

kterí spěšně scházeli dolů po jiné trase. Při tom pohledu tiše zaúpěla. Budou muset pečlivě prohledat celou oblast, která je ale těžce narušená všemi těmi nepovolanými návštěvníky.

Znovu se otočila čelem k větru a pokračovala ve výstupu. Na rozdíl od přírodních hor tu nebyly žádné vedlejší vrcholy ani křivolaké stezky. Svah se prostě najednou vyrovnal do podoby malé plošiny, jako vařené vejce s odseknutou špičkou. Uprostřed stál velký dřevěný kříž, z něhož viselo nahé tělo nějakého muže.

Ten výjev byl šokující a neskutečný, ale zároveň i podivně známý. Kat si mimoděk vybavila kříže s Ježíšem, které si jako dítě často prohlížela. Ty byly vyrobené z mosazi a nebyly větší než její ruka, zatímco zdejší kříž tvořily silné, pevné trámy a byl nejmíň dva a půl metru vysoký a dva metry široký.

A ten muž. Ten chudák na něm...

Kat zamrkala, aby se zbavila slz, které jí vehnal do očí štiplavý vítr, a zahleděla se na zubožené lidské tělo před sebou. Nahé ostatky pokrýval sněhový poprašek, ale v místech, kde ho svál vítr, bylo na kůži vidět nachové skvrny. Muž měl obě ruce rozpažené a za zápěstí přivázané k vodorovnému břevnu kříže. Tíha těla stahovala jeho paže dolů, do bolestně hlubokého písmene V. Z pohledu na mužovu hlavu se jí znovu zamlžily oči: žalostně mu visela na prsou a plavé vlasy mu padaly do zmrzlého, šedivého obličje.

Podívala se na Rayana a Locka, kteří stáli každý z jedné strany po jejím boku, a znovu ji napadlo, jak neskutečně celý výjev působí. Bylo to jako scéna z nějaké ujeté, steampunkové verze Bible: dva poldové a AI hologram stojí před ukřižovaným mužem a nad okolní průmyslovou pustinou se tyčí hrubý dřevěný kříž. Přistoupila o krok blíž a všimla si, že v místech, kde měla mít oběť uši, zůstaly jen dvě zkrvažené rány. Sklopila oči k zemi: kolem dokola byla příšerná změt šlápot a rozryté namrzlé trávy. „Vypadá to, že náš přítel běžec měl na nohou boty s hlubokým vzorem,“ zahučela.

Opatrně obešla kříž a vzadu, těsně za sloupkem, uviděla dva kousky krvavé tkáně – patrně boltce oběti. Natáhla k nim zá-
pěstí a požádala Locka, aby s pomocí fotogrammetrického
softwaru nasnímal místo činu ze všech možných úhlů. Trva-
lo to jen několik sekund a, což bylo ještě důležitější, nedošlo
při tom k dalšímu narušení nebo kontaminaci okolí. Kat se
několika kroky vrátila k Rayanovi, který pořád stál před kří-
žem a vzhlížel k mrtvému tělu.

„Jak myslíte, že zemřel?“ zeptal se.

„Budeme muset počkat, než se sem dostane patolog, ale
nevidím žádná jasně patrná zranění, kromě těch uší, a ne-
zdá se, že by po jejich uříznutí ztratil dost krve na to, aby ho
to zabilo.“

„Nemá ani žádné viditelné řezné rány nebo modřiny.“
Rayan se ohlédl dolů ze svahu, po kterém právě vystoupali.
„Jak ho pro všechno na světě někdo přesvědčil, aby došel
sem a svlékl se, a jak ho pak přivázel ke kříži bez toho, aby
se oběť bránila? Ten chlápek vypadá poměrně mladě a fit.
Tedy... až na to, že je mrtvý.“ Omluvně si odkáslal a podíval
se směrem k parkovišti. „A vůbec, jak sem dovekli ten kříž
bez toho, že by je někdo viděl?“

Kat nespouštěla oči z oběti. „A hlavně proč? Existují jed-
nodušší způsoby, jak někoho zabít.“

Lock souhlasně přikývl. „Podle posledních údajů Ná-
rodního statistického úřadu je nejběžnější metodou vra-
hů v Anglii a Walesu použití ostrého nástroje – tak bylo za
loňský rok spácháno čtyřicet procent vražd. Následuje smrt
způsobená údery rukou nebo nohou, které zodpovídají za
osmnáct procent případů, a střelba, která byla příčinou
smrti u šesti procent vražd. Nedokážu najít žádné statisti-
ky ohledně ukřižování. Poslední známý případ v Anglii se
uskutečnil ve čtvrtém století, protože je římský císař Kon-
stantin v roce 337 zakázal a nařídil jejich nahrazení méně
krutou metodou oběšení.“

Kat zvedla oči k tmavé siluetě kříže na pozadí zatažené oblohy. Co mohlo někoho pohnout k tomu, aby vykonal první ukřižování za více než šestnáct století – a zrovna v Nuneatonu? Zeptala se Rayana, jestli někdo nenašel oblečení oběti nebo cokoliv, podle čeho by ji mohli identifikovat, a zaklela, když odpověděl, že se nic takového nenašlo. Žádná peněženka, klíče, platební karty, nic. Dokonce ani spodní prádlo. To znamenalo, že budou muset počkat na shodu v zubních záznamech. A dokud neurčí totožnost mrtvého, odhalit vraha bude prakticky nemožné.

„Chcete, abych porovnal obličejové rysy oběti, její výšku a váhu se všemi příspěvky na sociálních sítích odeslanými bělochy ve věku pětadvaceti až čtyřiceti let v okolí Nuneatonu?“ navrhl Lock.

Kat se otočila k hologramu. Nešlo zrovna o korektní postup, ale nemohla si dovolit ztrácet čas čekáním na shodu v zubních kartách. A dokonce i ona musela uznat, že přes veškeré nedostatky je Lock vynikající pomocník, pokud jde o analýzu tisíců obrázků na sociálních sítích během několika sekund. „Dobře,“ přikývla. „Pusť se do toho.“

„Podle mého softwaru na rozeznávání obličejů se s pravděpodobností osmdesáti dvou procent jedná o Garyho Jonese, devětadvacetiletého muže z Atherstone.“ Lock zvedl ruku a ve vzduchu před nimi se rozzářil screenshot facebookové stránky s mladým mužem v černé teplákové soupravě. Měl hodně opálenou pleť a vzhledem k plavým vlasům, modrým očím a rovným bílým zubům vypadal jako profesionální fotbalista. Lock pohnul prsty, přesunul facebookový snímek přímo nad oběť na kříži a vzápětí ho na ni přiložil.

Kat nedokázala ovládnout prudké nadechnutí. Fotografie seděla mrtvému jako nové šaty. „Víš jistě, že je to on?“

„Přijde na to, jak definujete obrat *vědět něco jistě*, ale dole na parkovišti stojí auto registrované na téhož Garyho Jonese, což zvyšuje pravděpodobnost, že je to on, na 98,9 procenta.“

„Dobře,“ řekla Kat. „Co víš o Garym Jonesovi?“

Lock si stoupl před ukřižovaného a mávnutím pravé ruky oddálil fotografii živého Garyho Jonese od těla. Obraz se teď opět vznášel před křížem a pomalu se otáčel.

„Gary Jones měřil sto sedmdesát osm centimetrů a podle hodnoty jeho BMI – dvacet tři – a poměru mezi svalovou hmotou a tukem několikrát týdně posiloval, čímž vyvažoval sedavé zaměstnání na městském úřadě v Coventry. Měl čistý trestní rejstřík a není známo, že by udržoval styky s nějakým odsouzeným, což je překvapivé, když vezmeme v úvahu stav jeho uší. Podle literatury se tento druh zohavení označuje jako *sestřih* a jde o běžnou formu mučení používanou zločinci, s kořeny v šestnáctém století.“

„Naznačuješ, že oběť byla mučena?“ ozval se za nimi hlas s velšským přízvukem.

„Ano,“ odvětil Lock.

Kat se otočila a uviděla charakteristické stříbrné vlasy a rudou rtěnku doktorky Judith Edwardsové, jedné z nejzkušenějších a nejuznávanějších patoložek spolupracujících s policií. Před dvěma lety se do Warwickshire a West Midlands přestěhovala z Walesu, a ačkoliv se s ní Kat ještě nesetkala u žádného případu, věděla, že o spolupráci s ní usilují všichni – což znamenalo, že warwickshireský policejní sbor měl většinou smůlu. McLeish si určitě vyžádal splacení rady minulých laskavostí, aby přesvědčil koronera, že ji má přidělit k tomuto případu.

„Paní doktorko,“ oslovila ji Kat potěšeně. „Jsem vrchní superintendantka Kat Franková.“

Patoložka se usmála a podala jí ruku v rukavici. „Slyšela jsem na vás jen samou chválu.“

„Nápodobně. Moc děkuju, že jste přijela. Zavolal vám McLeish?“ Mávla rukou směrem k Lockovi. „Tohle je...“

„Já vím o Lockovi všechno. Dvakrát do týdne pracuju v NiAIR pro profesorku Okonedoovou – proto jsem souhlasila, že vezmu tenhle případ – jako laskavost vůči ní.“

Kat nedokázala v hlase potlačit údiv. „Vy pracujete pro profesorku Okonedoovou?“

„Všichni nejlepší pro ni pracují.“ Doktorka Edwardsová se zastavila před Lockem. Byla o dobrých třicet centimetrů menší než jeho holografický obraz. „Jsi pozoruhodně chytrý, Locku, ale v tomhle se mýlíš.“ Patoložka ukázala na oběť a krví potřísněnou travu pod ní. „Lidské tělo pumpuje s každým stahem srdce sto mililitrů krve. Srdce se stáhne přibližně sedmdesátkrát za minutu. A podívej se, jak málo krve je tady kolem. Tyhle rány nejsou dokladem mučení. Vznikly posmrtně.“

Lock se podíval, kam patoložka ukazovala. „Máte pravdu.“

„Ovšemže mám.“ Doktorka Edwardsová zvedla ruce k ukřižovanému tělu, jednu velice jemně položila mrtvému na biceps, druhou na zápěstí a zkusila mírně odtáhnout paži od kříže, aby posoudila posmrtnou ztuhlost.

„Vím, že potřebujete udělat další analýzy,“ ozvala se Kat po několika minutách. „Ale jaký je váš nejlepší prozatímní odhad, pokud jde o čas a příčinu smrti?“

„Bohužel pro vás jsem placená za vědecké analýzy, ne za odhady.“

Kat se zašklebila.

„Ale taky mám ráda hazard,“ dodala doktorka Edwardsová s úsměvem. „A samozřejmě víc uvidíme po těch otravných analýzách, ale vsadila bych se, že klíčovým faktorem bylo podchlazení.“

„Děkuju, to je užitečné vědět. Jak dlouho by trvalo, než někdo podlehne podchlazení?“

Než stačila doktorka Edwardsová odpovědět, spustil Lock. „Právě jsem přečetl 38 219 článků, které pojednávají o této otázce, a existuje široká shoda na tom, že kromě teploty a síly větru jsou zásadními faktory věk, BMI, oblečení, míra vyčerpání a choroby, případně podané léky. Průměrná denní teplota v Nuneatonu byla tento týden čtyři stupně,

s nočním minimem minus dva. Vzhledem k silnějšímu větru na vyvýšeném a nechráněném stanovišti, jako je tohle, a za předpokladu, že oběť byla jinak zdravá, bych odhadl, že u devětadvacetiletého nahého muže s BMI dvacet tři by smrt nastala za jednu až dvě hodiny. Bližší stanovení umožní až zpráva z posmrtného ohledání.“

Doktorka Edwardsová vyklenula obočí. „Takže nejsi jenom hezounek?“

„Prosím?“

„Souhlasím s tím, co říkal on,“ obrátila se Judith na Kat.

„Lock je stroj, žádný on,“ opravila ji Kat věčně.

„Zájmeno sem, zájmeno tam. Já se například vůbec necítím jako ona.“ Patoložka si přidřepla a zadívala se na kotníky a chodidla mrtvého. „Zápěstí byla přivázaná, ale nohy ne,“ zamračila se. „Byly tu nějaké stopy po stoličce nebo něčem jiném, co by neslo váhu oběti?“

„Ještě jsme nedokončili výslechy osob, které tělo našly, ale zatím se o tom nikdo nezmínil,“ odpověděla Kat.

„Mé ohledání půdy odhalilo důlky, které by odpovídaly použití malé židle nebo stoličky přímo pod tělem a taky za ním,“ řekl Lock.

Doktorka Edwardsová se naklonila k hrudi mrtvého. „Zajímavé.“

„Co je zajímavé?“ zeptala se Kat. Zkušení patologové jako doktorka Edwardsová obvykle říkají věci jako „zajímavé“, když je napadne nová teorie.

„Jde o ukřižování,“ odušila patoložka a pokrčila rameny. „Na tomhle případě je zajímavé všechno.“

„Jak rychle můžete provést pitvu?“

Doktorka Edwardsová se zamračila. „Chtěla bych využít naši speciální Digitální forenzní laboratoř, takže patrně zítra.“

„Cože?“ Kat nedokázala potlačit rozčarování, ale uznávala doktorku Edwardsovou jako vynikající odbornici, a tak volila slova velice opatrně. „Uvědomuju si, že jste velice vytížená,